

som det synes, ikke uden Føle kunne betegnes som et Skridt i communistisk Retning. Det bør derfor helst have sit Forblivende ved Danske Lovs nugældende Bestemmelse.

Dyrettelser af den i § 37 omhandlede Kirkefond maa Udvalget fraraade. Naar Kirkeieendommen beskaffes til Statskassen i Forhold til al anden Eiendom i Landet og, hvor den er i privat Eie, tillige til Communen under Rubrikken „Formue og Leilighed“, synes der ikke at burde paalægges den nye Skatter i særlige Diemed, hvorved den vilde blive overbebyrdet; og naar Kirkeieieren efter sit Skjødes og Lovgivningens Bud forsvarlig vedligeholder sin egen Kirke, synes der ikke med nogen Billighed at kunne paalægges ham Bidrag til andre Kirkers Vedligeholdelse. At Afgiften endogsaa skal beregnes efter Bruttoindtægten, skjøndt der kan være Aar, i hvilke store Reparationer ved Kirken aldeles opsluge denne, saa at Kirkeieieren kunde komme til at betale Skat af de Indtægter, der kun gik gennem hans Hænder til et offentligt Diemed, synes endnu ubilligere. Man fraraader derfor denne Kirkefonds Dyretelse og har af den Grund tillige i foregaaende Paragrapher, hvor den nævnes, foreslaaet „Kirkefond“ forandret til: „det Offentlige“.

At ophæve den Brandhjælp (§ 38), der ifølge D. L. 2—12—4 skal ydes brandlidte Præster af Stiftets Kirker, og saaledes berøve disse Præster et ikke ubetydeligt Tilskud, som Loven hjemler dem, og som enhver Kirkeieier veed fra gammel Tid paahviler ham, finder Udvalget ingen Grund til. Om Præstegaardene endogsaa holdes assurerede til deres nuværende virkelige Værdi, kunne de langt fra opføres for denne Assurancefum; de kunne derfor godt behøve dette Tilskud, der, som ovenfor sagt, ikke er ubetydeligt, da mindre Stifter i denne Henseende ere slaaede sammen, f. Ex. Lolland-Falster med Fyen.

§ 39 foreslaaes forandret saaledes, at der tilstiftres Kirkeieerne fuldstændig Skadesløsholdelse for de Tab, de maatte lide ved Forandringer af Sogneinddelingen, samt at de nærmere Bestemmelser om Fremgangsmaaden ved dette sjeeldne Tilfælde for hver Gang forbeholdes Ministeriet.

Hvad Bestemmelserne i §§ 41, 42, 43 om Præstegaardssyn angaaer, da sees det let, at de ikke ere fuldstændige. Udvalget har derfor troet, at Kgl. Rescript af 21 Mai 1817, der udsærligere behandler dette Anliggende, udtrykkelig bør nævnes som fremtidig bestaaende, forsaavidt det ikke modstrider de Bestemmelser, som ved denne Lov maatte blive fastsatte.

Til § 42 er foreslaaet en Forandring, der forbeholder Præsten en større Raadighed over Beboelsesleilighedens Indretning, end Lovudkastet vil tilstaae ham; men Udtryffene ere tillige valgte saaledes, at deri er en Sikkerelse for Eftermanden mod Bolligens Forringelse. Præsterne have stedse hidtil havt Raadighed over Præstegaarden til Forandringer af dens indre Indretning, naar den kun ikke formindskedes paa Tag og Fag, og dens Solbitet ikke svækkedes. Nu ganske at berøve dem denne Raadighed, vilde modstride deres ved Gaardens Indløsning erholdte Ret, der hviler paa Geistlighedens Privilegier § 4 og D. L. 2—12—4.

Ved § 43 er foreslaaet, at sidste Punktum udgaaer. Det synes ubilligt, at Formanden eller hans Bo i det omhandlede Tilfælde stedse skal bøde mindst hele Indløsningssummen, naar han fra det Dieblit, Synet udsatte nogen Deel af Præstegaarden til Ombygning, har præsteret de ham paalagte Indbetalinger.

Tvende nye Paragrapher ere dernæst foreslaaede, af hvilke den ene fastsætter nogle nøiagtigere Bestemmelser for Afleveringssynet; den anden bestemmer, at samtlige ifølge denne Lov paalagte Bøder skulle tilfalde „de Fattiges Kasse“.

Til § 44 foreslaaes, at sidste Passus udgaaer.

I Genhold til det Foregaaende stilles følgende Endringsforslag til de vedtegnede Paragrapher:

§ 1.

Efter „Alle Kirker skulle være underkastede et aarligt Syn“ sættes Punktum; det Dvrigt af Paragraphen udgaaer.